

kommen oppe i Landstinget, at den Forhandling, der nu til Slutning er ført om Skattelovene, ikke var rigtig loyal, og at den havde Tilknytning til den Maade, hvorpaa de moderate og Højre i sin Tid behandlede Lovforslag. Der er ingen her i Salen, der, saa vidt jeg har hørt, har ytret noget til denne Udtalelse, men jeg synes, at den ikke skulde staa ganske uimodsiget, thi det er en Betragtningssmaade, som absolut er meget fejl. Naar man, som jeg sagde før, har behandlet en Sag i 8 Aar, er der ingen, der er fremmed for den. Vi have allesammen haft Løjlighed til saa grundig som vel muligt at behandle denne Sag; vi have kunnet forhandle den indbyrdes i de forskellige Grupper, og vi have forhandlet den med hinanden i de forskellige Partier og Afskygninger her inde. At der saa nu, da man staa ved Endemaalet og da alle ønske, at der skal finde en Afslutning Sted, inden for de Grupper, som have Mulighed for at kunne enes om, hvorledes de enkelte Forandringer skulle foregaa, og hvorledes det hele skal formes, til Slut finder en Forhandling Sted, ikke i det absolut skjulte og hemmelige, men saaledes, at det, som vi alle vide, saamænd har været næsten alle bekendt, hvad det har drejet sig om, synes jeg ikke er noget, som det passer at sammenligne med, hvad der er foregaaet tidligere. Jeg skal ikke tale om, hvad der foregik i 1891 og 92, men jeg har blót Lyst til at nævne et Par Eksempler paa, hvorledes man forhandlede Sager fra den Side, hvorfra der nu er blevet rettet Bebrejdelser angaaende den Forhandling, som er bleven ført, for at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, naar han i en stille Time kommer til at anstille Betragtninger over den Forhandling, som er ført nu, og den, som blev ført den Gang, kan tage under Overvejelse, om der i Virkeligheden er nogen Sammenligning. I 1893—94 blev der her i Tinget nedsat et Hærudvalg paa 15 Medlemmer. Det holdt kun eet Møde i Samlingen, nemlig den 17. November 1893, men den 1. April 1894 — altsaa Forligets Dag — fik vi en ny Hærlov, som Udvalget ikke havde vekslet et eneste Ord om. Det havde ikke en Gang holdt Møde, bortset fra det omtalte Møde ved Begyndelsen af Forhandlingerne. Jeg ved ikke, om det ikke er et Eksempel, som nok kan sige Sparto til alt i Retning af ikke at tage Hensyn til sine Kolleger angaaende Behandlingen af de foreliggende Sager.

Jeg skal nævne et Eksempel til, som andre ærede Medlemmer ogsaa kunne be-

kræfte. Det angaar Fællesudvalgsforhandlingerne om Finansloven i 1894. Det sad i 14 Dage, og det kom sammen hver Dag Kl. 11 Formiddag, og der veksledes aldrig et Ord om Uoverensstemmelserne paa Finansloven. Men Formanden spurgte hver Dag: „Ere De saa færdige, have De Ændringsforslag?“ Og naar der saa svarede nej, sagde han: „Saa holde vi Møde igen i Morgen,“ og saaledes blev man ved i samtlige 14 Dage indtil den 30. Da det samme Spørgsmaal saa rettedes i Udvalget, sagde Bojsen saa: Ja! og saa mødte han med hele Forliget, og det skulde der stemmes om straks. Det var den Maade, hvorpaa man førte Forhandlingerne den Gang, og det skulde glæde mig, om f. Eks. det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, som vilde anstille en Sammenligning i saa Henseende og mente, at det var lige saa galt nu som den Gang, skulde komme til Erkendelse af, at der dog var en væsentlig Forskel.

Saa vil jeg gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), der udtalte Beklagelse over, at Toldloven gik ud af Forhandlingen, og som kendetligt nok gav Folketinget Skylden for, at den gik ud. Det har det ærede Medlem slet ikke nogen Ret til at sige. Det er jo vitterligt og aabenbart for alle, at det var Landstinget, der var Skyld deri, idet dette Ting, medens vi ganske rolig lode det berømte Brændevinsforslag ligge her uden at sige enten det ene eller det andet om Sagen, kom og sagde til os: Dersom I ikke behandle denne Sag og sende den op til os, skulle I ikke faa nogen af de Skattelove at se, som I have sendt op til os; saa lade vi dem ganske rolig blive liggende. Derved tvang Landstinget Folketinget til at give et bestemt Svar, og saa fik det et Svar. Ganske vist ikke et Svar, som de ønskede — skønt det kan godt være, at de ønskede det, for jeg tror egentlig ikke, at de havde Interesse for at faa det hele gennemført; det vidnede deres Forhandlinger ikke om, i det mindste lode de ikke til at være meget bedrøvede over det. Det ærede Medlem for Æbeltoft og hans Meningsfæller havde den samme Opfattelse. Og vi fik hele Skylden for, at det altsammen strandede. Det er ogsaa en Betragtningssmaade, som er i høj Grad urigtig, og den bør ikke staa uimodsiget hen. Vi havde sikkert taget hele Spørgsmaalet op til en ret alvorlig Forhandling i den bestemte Hensigt at gennemføre hele Skattereformen, som den kom til at foreligge, og dermed altsaa